

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 424/17-4

REPUBLIKA HRVATSKA
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda, Ranka Marijana kao predsjednika vijeća te Žarka Dundovića i doc. dr. sc. Marina Mrčele kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Slunjski kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv izručenika I. M., zbog kaznenog djela iz čl. 317. st. 3. Krivičnog zakonika Republike Srbije, odlučujući o žalbi izručenika podnesenoj protiv rješenja Županijskog suda u Dubrovniku od 25. srpnja 2017. broj Kv-I-6/17 (Kir-263/17), u sjednici održanoj 10. kolovoza 2017.,

r i j e š i o j e:

I. U povodu žalbe izručenika I. M., po službenoj dužnosti, ukida se pobijano rješenje i predmet upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

II. Uslijed odluke pod I. žalba izručenika I. M. je bespredmetna.

Obrazloženje

Prvostupanjskim rješenjem Županijskog suda u Dubrovniku utvrđeno je da su ispunjene zakonske pretpostavke za izručenje Republici Srbiji izručenika I. M. radi vođenja kaznenog postupka zbog kaznenog djela iz čl. 317. st. 3. u vezi st. 1. Krivičnog zakonika Republike Srbije.

Protiv tog je rješenja žalbu podnio izručenik po branitelju D. B., odvjetniku iz D., zbog „pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog povrede postupovnih odredbi, zbog pogrešne primjene materijalnog prava te zbog pogrešne primjene sankcije“, s prijedlogom da se „ukine i preinači prvostupanjsku odluku ili da istu ukine i vrati predmet na prvostupanjskom tijelu na ponovno odlučivanje“.

Spis predmeta je sukladno odredbi čl. 495. u vezi čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku – („Narodne novine“ br: 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17 - dalje u tekstu: ZKP/08) dostavljen Državnom odvjetniku Republike Hrvatske.

Žalba je bespredmetna.

Ispitujući pobijano rješenje po službenoj dužnosti, na temelju čl. 494. st. 4., utvrđeno je da je sud prvog stupnja počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer se pobijano rješenje ne može ispitati, budući da je izreka rješenja nerazumljiva i jer u obrazloženju nisu navedeni razlozi o svim odlučnim činjenicama.

Naime, izreka prvostupanjskog rješenja je nejasna jer je u njoj navedeno samo utvrđenje da je udovoljeno zakonskim pretpostavkama za izručenje Republici Srbiji I. M. radi vođenja kaznenog postupka zbog kaznenog djela iz čl. 317. st. 3. u vezi st. 1. Krivičnog zakonika Republike Srbije. Iz takve izreke, u kojoj se ne navodi na temelju koje odluke države moliteljice se izručenje traži, iako je u molbi Ministarstva pravde Republike Srbije od 6. srpnja 2017., broj 713-01-02856/2016-08 navedeno da se radi o kaznenom djelu iz naloga o provođenju istrage od 4. studenog 2014., broj KTI. br. 452/14 (koji je uz molbu i priložen, list 86), ne može se odrediti za koje su to konkretno kazneno djelo ispunjene pretpostavke za izručenje, bez obzira na to što je u izreci navedena pravna kvalifikacija.

Naime, da bi se sa sigurnošću moglo utvrditi za koje se kazneno djelo i za koji događaj se izručenik tereti u Republici Srbiji i za koje se djelo izručenje odobrava radi vođenja kaznenog postupka, u izreci rješenja je potrebno navesti pravni akt države moliteljice na temelju kojeg se izručenje odobrava. Propust da se konkretizira odluka na temelju koje se izručenje odobrava nije samo formalne naravi jer je određenost kaznenog djela itekako odlučna zbog poštivanja načela specijaliteta iz čl. 37. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći ("Narodne novine", broj 178/04 - dalje u tekstu: ZOMPO) i čl. 24. Ugovora između Republike Hrvatske i Republike Srbije o izručenju od 29. lipnja 2010. (dalje: Ugovora), zatim zbog ocjene radi li se o djelu koje je kažnjivo i prema domaćem pravu sukladno odredbi čl. 34. ZOMPO-a i čl. 12. Ugovora, kao i ocjene postoje li eventualne zapreke za izručenje (zastara, ne bis in idem i sl.). Kako izreka pobijanog rješenja ne sadrži taj bitan element kojim se može individualizirati kazneno djelo za koje se utvrđuje da su ispunjene pretpostavke za izručenje, ona je nerazumljiva i zbog toga se zakonitost rješenja ne da ispitati, čime je ostvarena navedena postupovna povreda zbog koje se rješenje mora ukinuti.

Nadalje, u krajnje šturom obrazloženju pobijanog rješenja se navodi samo utvrđenje da je molba sastavljena sukladno odredbi čl. 43. ZOMPO-a, da je izručenik stranac, a ne državljanin Republike Hrvatske, da predmetno kazneno djelo iz čl. 317. st. 3. u vezi st. 1. Krivičnog zakonika Republike Srbije poznaje i naše zakonodavstvo jer ono odgovara kaznenom djelu iz čl. 325. KZ-a za koje je propisana kazna zatvora u trajanju od tri godine (očito se misli na Kazneni zakon, „Narodne novine“ broj: 125/11, 144/12, 56/15. i 61/15 – dalje u tekstu: KZ/11) te se paušalno navodi da je utvrđeno da nema zapreke za izručenje iz čl. 12., 13., 34. st. 2. i čl. 35. ZOMPO-a.

Međutim, u situaciji kada se niti u izreci rješenja niti u obrazloženju nigdje ne navodi činjenični opis djela (što doduše nije nužni sastojak izreke), ne mogu se provjeriti očito paušalni navodi iz obrazloženja o postojanju obostrane kažnjivosti, o tome da zastara nije nastupila i da ne postoje druge zapreke za izručenje. Dakle, u obrazloženju rješenja nisu navedeni razlozi o svim odlučnim činjenicama, neovisno o tome što se sve ove okolnosti u vezi načina i vremena počinjenja kaznenog djela mogu utvrditi iz postojeće dokumentacije

koja se nalazi u spisu. Naime, sve odlučne okolnosti svakako trebaju biti navedene u rješenju kao samostalnom aktu koji po pravomoćnosti proizvodi određene pravne posljedice i na temelju kojeg ministar pravosuđa u smislu odredbe čl. 57. ZOMPO-a donosi konačnu odluku o izručenju, odnosno neizručenju. Prema tome, kako sud prvog stupnja nije u obrazloženju rješenja iznio razloge o svim odlučnim činjenicama, ono se ne da ispitati, čime je počinjen daljnji oblik postupovne povrede iz naprijed citirane zakonske odredbe.

Iz navedenih razloga je u povodu žalbe izručenika, po službenoj dužnosti, pobijano rješenje ukinuto te je predmet upućen sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje, dok je žalba izručenika time postala bespredmetna. Naime, sve dok se navedene postupovne povrede ne otklone, rješenje nije podobno za ispitivane u pogledu žalbenih osnova koje izručenik ističe u žalbi.

U ponovljenom postupku sud prvog stupnja će, dakako, ako utvrdi da su ispunjene zakonske pretpostavke za izručenje, u izreku rješenja navesti o kojem se konkretnom kaznenom djelu za koje se izručenje odobrava radi na način da će se citirati i pravni akt na temelju kojeg država moliteljica traži izručenje. Nadalje, s obzirom na to da se izručenik nije odrekao zaštitnog učinka načela specijalnosti, u izreku je potrebno unijeti i odredbe tog načela iz čl. 37. ZOMPO-a (iako se te okolnosti u smislu odredbe čl. 57. ZOMPO-a navode i u rješenju ministra pravosuđa). U obrazloženju rješenja će sud prvog stupnja izložiti ona bitna obilježja kaznenog djela iz kojih bi se moglo utvrditi radi li se doista o kaznenom djelu koje je kažnjivo i po domaćem pravu, da nije nastupila zastara i da ne postoje druge zakonske zapreke za izručenje te će o svim tim utvrđenjima izložiti konkretne i razumljive razloge.

Slijedom iznesenog, na temelju čl. 494. st. 3. toč. 3. ZKP/08, riješeno je kao u izreci.

Zagreb, 10. kolovoza 2017.

Zapisničar:
Martina Slunjski, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.